

Proefnummer

DE ROODE VAAN

Onafhankelijk Orgaan voor Kommunistische Politiek

Redactieadres: B. LUTERAAN
Oostenburgermiddenstraat 59, A'dam

1e Jaargang No. 1.
Augustus 1919.

Dit blad verschijnt eens per maand.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f 0.50
per half jaar. Advertentiën f 0.15 per regel.
Administratie: Lijnbaansgracht 297, A'dam.

Aan de Lezers.

Hierbij gaat ons eerste nummer in zee. Onze krant die voorloopig eens per maand verschijnt, heeft lezers, heeft abonnees noodig. Het standpunt wat dit blad inneemt, wordt door de groote bladen en blaadjes van de arbeiders nog niet gedeeld.

Wij zeggen bladen van de arbeiders beter, ware het te spreken van de bladen der leiders, die zich boven de arbeiders als hun voorged, plaatsen en in den regel aan elke kritiek een einde maken, als zij dit in strijd achten met hun belang.

Daarom doen wij het zelf. Wij hopen binnenkort om de 14 dagen te kunnen verschijnen. Wij doen een beroep op alle kommunisten en socialisten om ons te steunen zooveel zij maar kunnen. Degenen die dit blad laten verschijnen, doen wat zij kunnen. Goed voorgaan, doet goed volgen. Flink mannen en vrouwen zullen het weten te waardeeren dat wij ons door welke leiders ook, niet van de juiste strijdwijze en de vrije meeningsuiting laten afbrengen. Is het veel in tijden van revolutie een offer aan geld te vragen? Is het veeleischend U te vragen een abonnement te nemen? Wij vragen plaats voor dit bescheiden blad, wat door zijn inhoud voor zichzelf zal spreken. Het feit dat wij deze, onze meening, niet dan bij uitzondering in het z.g. revolutionaire blad „De Tribune” kunnen plaatsen, of na 8 maanden wachttijd zoals Gorter eens heeft vastgesteld, spreekt „boekdeelen”. In dit streven, onze meening te doen uitschijnen, zult gij lezers ons steunen. In dit opzicht zijn wij vastberaden en niets kan ons van dezen weg afbrengen.

Ons streven kan niet beter worden omschreven dan met deze woorden van Marx uit het jaar 1850.

„Wij weten vooruit dat wij de algemeene verontwaardiging der sentimentele zwendelaars en democratische declamateurs zullen opwekken. Dit laat ons volmaakt onverschillig. Onze taak is de meedoogenlooze kritiek... Indien wij dit ons standpunt verdedigen, doen wij met plezier afstand van de goedkope democratische populariteit.”

Zulk een blad in alle opzichten te steunen moet gij een plicht achten. **Stuur dus geld als steun aan de Adm. van ons blad „De Roode Vaan”. Neemt een abonnement.** De opinie van dit min omvangrijke blad is de kern van de meening der 3e Internationale.

Verspreidt dit blad, steunt dit blad, abonneert U op dit blad. De harten omhoog in den strijd voor de juiste taktiek tegen het wereldimperialisme.

Tegen de tusschenkomst der geallieerden in Rusland.

Op den 21sten Juli zal een staking plaats hebben — zoo is aangekondigd tegen de interventie in Rusland. Deze demonstratie gaat uit van het N. A. S. Er is een verzoek van de zijde gedaan, om in deze kwestie tot samenwerking te komen met het N. V. V. Wat van dien kant gedaan zal worden, is op het oog blik niet te zeggen. Tot heden was het min of meer gebruik, om voor omvangrijke stakingen, de modernen tot medewerking te nopen. Werd een verzoek afgewezen, dan ging het N. A. S. ook niet over tot een daad. Hoe dit thans zal loopen weten wij niet. Het is echter voor ons zaak, juist omdat wij diep verlangend zijn naar daden, nuchter te werk te gaan. Zelfs als het zou gaan in samenwerking van beide lichamen, of als er b.v. twee afzonderlijke demonstraties zouden zijn en de arbeiders van de twee centrales reeds het offer zouden willen brengen van een dag loonderving, dan zouden wij dit als een vooruitgang toejuichen, maar toch te gering achten. Zulk een staking van 24 uur kan een begin zijn van een betere taktiek; het kan de aanvang zijn van een beter inzicht in de wereldpolitiek, die het proletariaat moet volgen. Maar wij gelooven niet aan de: „van-zelf-theorie”.

Zoolang de arbeiders in N. A. S. en S. D. A. P. in N. V. V. en C. P. niet de leiders kritiseren en daardoor toonen rijp te zijn om hun eigen bevrijding tot stand te brengen, tot zoolang gelooven wij niet aan een wezenlijk duurzaam effect van een demonstratie tegen de interventie in Rusland.

Wanneer de oude taktiek van de C. P. wordt voortgezet om alleen Duitsland en de patriotten aloor te veroordeelen, zoolang de S. D. A. P. voortgaat de sociaal-patriotten van alle landen te willen aaneensmeden tot een „Internationale” zal vrij zeker alles blijven zooals het was. Wij aanhangers van het historisch materialisme gelooven niet aan wonderen, evenmin als een werktuigelijk, uit zich zelf komende ontwikkeling.

Domme tegenstanders als een Kolthek mogen het marxisme zoo opvatten, geen revolutionair die iets begrijpt van de leer van Marx zal hem daario bijvallen.

De theorie moet inslaan in de naive hoofden van het volk, eerst dan wordt ze een macht. Dus door bemiddeling van den geest moet het gaan.

Hoe was nu die geest in beweging gedurende den oorlog? Hij was anti-Duitskh d.w.z. voor de overwinning van het imperialismen der geallieerden, of voor een verzoening der imperialismen. Het eerste was het standpunt der S. D. P. (C. P.) net laatste dat van de S. D. A. P.

We noemen alleen de politieke partijen, want heusch, de leiders der Vakcentraalen, Oudegeest en Lansink Jr., steken niet uit in inzicht boven Troelstra of van Ravesteijn.

De arbeiders hebben dus niet geleerd praktisch te strijden tegen het wereld-imperialisme. Dit inzicht is niet gebracht. Voor zoover het bestond, is het met infame middelen onderdrukt in de C. P.

Tegen de interventie in Rusland zijn, heeft

noch niet veel om het lijf. In de landen der geallieerden, waar de arbeidersbeweging heeft gestaan aan den kant der regeeringen, zijn Ramsay, Macdonald, Jouhaux e.a. ook tegen de tusschenkomst in Rusland.

Zijn deze heeren daarom bekeerd? Volstrekt niet. Italië is een uitzondering; partij en vakbeweging (de laatste was volbloed modern) waren van den beginne af tegen den oorlog en beiden aaneengesloten bij Zimmerwald.

In Frankrijk en Engeland spelen democratische tradities, woorden, leuzen, zooals b.v. het zelfbeschikkingsrecht der volkeren, nog steeds een groote rol.

Is het niet in strijd met het zelfbeschikkingsrecht om bijstand te verleenen aan Koltschak tegen de Radenrepubliek in Rusland; Hongarije te lijf te willen gaan? Geen democraat, geen pacifist, geen Troelstra, geen Longuet zal het ontkennen.

De leiders van de C. P. of het N. A. S. doen niets bijzonders als ze geen interventie willen en niet blijk geven in theorie en praktijk, het wereldimperialisme te bestrijden.

Er was een tijd dat de Tribune de tusschenkomst der geallieerden zachtvaardig trachtte „te verklaren”, door te schrijven, dat Duitschland, Rusland anders economisch zou annexeren!

Duitschland is als wereldmacht uitgeschaald. De oorlogsmarine, het miljoenenleger van Duitschland zijn er niet meer.

Buitengemeen is het niet dat men van dien kant geen tusschenkomst in Rusland wil. Dit klemt te meer wij Duitschland voor De Tribune nog steeds de hoofdvijand is, en steeds nog niet Amerika en Engeland bestrijdt.

Wie het laatste niet doet en zelfs uitdrukkelijk weigert deze machten te bestrijden, en op het congres te Groningen is deze taktiek van „De Tribune” niet veroordeeld, tot zoolang verwachten wij niet heel veel van een beweging tegen de interventie in Rusland. In de S. D. A. P. en S. P. staat het er in dit opzicht niet beter voor als in de Communistische Partij.

Tegen de interventie in Rusland wil voor ons zeggen, bestrijding van de werkelijke machten der wereld, Amerika en Engeland. Daaraan gemeten zijn Duitschland en Duitsch-Oostenrijk onvergelykbare grootheden.

Zoo staan de stukken thans op het bord der wereldpolitiek. Alleen bekrompen politici of onkritische nalooers kunnen het niet inzien.

Daarom verklaren wij hier uitdrukkelijk, zoodat vriend en tegenstander ons niet kunnen misverstaan, een beweging gericht tegen de interventie in Rusland, die niet staat op den stevigen bodem van den strijd tegen de geassocieerden en geallieerden, tegen den Volkerenbond, tegen de blokkade, tegen het verdrag van Amerika, Engeland en Frankrijk, tegen den raad van vijf die Koltschak niet erkent, maar wel wapens, proviand en alles wat noodig is voor het voeren van den oorlog geeft, met het noodige voorbehoud aanvaardt, ongeacht of die bewegingen in Duitschland, Nederland, Engeland of Frankrijk zullen plaats hebben.

Geen bewegingen van dien aard zullen een diepgaanden invloed kunnen hebben, wanneer

ze niet doordrongen zijn van het door ons aangegeven uitgangspunt.

De heer Eduard Bernstein zei eens: De beweging is mij alles, het eindoel niets.

Een beweging zonder eindoel is voor ons ongerijmd. Theorie en praktijk, beweging en eindoel zijn voor ons één.

De wereldrevolutie van het proletariaat, de omverwerping van alle imperialistische regeringen, zal meer inzicht, meer offers eischen, dan welke beweging ook vóór het uitbreken van den oorlog.

De eischen die thans aan de arbeiders gesteld worden om hun wereldhistorische taak te vervullen zijn hoogere als vroeger. De eerste eisch voor hoogere vormen van beweging is, dat de arbeiders onverbiddelijk hun leiders aan scherpe, onomwonden kritiek onderwerpen, en daardoor blijken geven nieuwe banen te willen inslaan. De arbeiders moeten aangeven langs welke lijnen de leiders zich moeten bewegen.

Niet werktuigelijk maar bewust moeten de arbeiders strijden, ze moeten weten wat ze willen en willen wat ze weten.

De Russische arbeiders en arme boeren offeren zich in den strijd voor het wereldproletariaat.

De arbeiders buiten Rusland en Hongarije offeren zich noch niet voor de Radenrepublieken.

Tegen de interventie der geallieerden wil zeggen, voor de Russische revolutie, tegen het wereldimperialisme.

Rust u ten strijd, geestelijk in de eerste plaats, dan komt ook de rest, organisatie, middelen en alles wat noodig is, om met een stalen wil de revolutie door te voeren.

Het wapen der kritiek, kan de kritiek der wapenen niet vervangen.

Voorwaarts, voorwaarts, smeedt u aanen proletariërs, vormt een onoverstaanbare macht met alle proletariaten tegen de machten van het wereldimperialisme.

Leve de Russische Radenrepubliek! Glorie en overwinning voor de wapens der Bolschewiki, voor de legers van Rusland en Hongarije. Eens marcheren de legers van de overige proletariaten, in één gelid tegen de huurlieden van Wilson, van Noske, van Koltschak, van Lloyd George en Clemenceau.

Tegen de interventie van het wereldimperialisme, voor de tusschenkomst van het wereldproletariaat.

Naschrift. Zoo men ziet werd dit artikel geschreven voor den 21sten Juli. De veronderstellingen waarvan wij uitgingen voor Nederland, evenals voor Engeland en Frankrijk, waren nog te gunstig. De conclusie van ons artikel is daarom nog klemmender.

De „Vrede” en de Revolutie.

De „vrede” van Versailles is van zoo groote betekenis voor de proletarische revolutie, zij zal zoo grooten invloed uitoefenen op de komende revolutionaire beweging, dat het de plicht is van elk revolutionair (en van elk revolutionair orgaan) zijn aandacht aan dezen „vrede” te wijden, en zijne gevolgen te laten zien.

„Wij doen niet mede aan het geschreeuw dat nu opgaat over den vrede. Dat is onze eer.” Aldus de voorzitter Wijnkoop op het 10e jaarcongres van de Communistische Partij in Groningen. Wie zoo spreken begrijpen de betekenis van dezen „vrede” niet, of willen die niet begrijpen. Het is niet enkel een vrede tegen Duitsland, het is voor alles een vrede: tegen de proletarische revolutie. De oorlog heeft zoo ontzettende ellende over het proletariaat gebracht, het kapitalisme is door den oorlog in een zoo desolaten toestand gekomen, dat het kapitaal naar nieuwe vormen moet zoeken om zijn macht weer duurzaam te vestigen. Van uit het Oosten komt als een dreigend onweer de proletarische revolutie het kapitaal zijn einde aankondigen. Hiertegen gaat het

kapitaal zich verzetten, het gaat zich consolideeren, het wil als het ware een reactionairen dam vormen, waarop de golven van de proletarische revolutie stuk zullen breken. Het middel daartoe is deze „vrede”.

In dit verband wenschen wij uog iets te zeggen over de z.g. blokkade-politiek van het Engelsch-Amerikaansch kapitaal. Deze blokkade-politiek, die door de Geallieerden tijdens den oorlog t. o. v. de Centrale machten is toegepast, wordt door dezen „vrede” als het ware als systeem bevestigd.*)

Deze politiek zal in de toekomst moeten dienen als het machtigste wapen in de handen van de reactionaire Entente-machten tegen de proletarische revolutie. Dit wapen wordt reeds nu aangewend tegen de Russische en Hongaarsche republieken en is gevaarlijker voor het voortbestaan van de proletarische regeringen dan gewapende aanvallen.

Het zal in de toekomst worden aangewend tegen de proletarische revolutionaire beweging op het Europeesche continent.

De „vrede” luidt dus een nieuw tijdperk in van het kapitalisme en bepaalt de nieuwe vormen, waarin het kapitalisme na den oorlog zal optreden. Door dezen „vrede” wordt de „volkerenbond” als bond tegen de revolutie mogelijk gemaakt, een volkerenbond, die niets anders is dan een instrument in handen van het Engelsch-Amerikaansch kapitaal, om de wereldheerschappij van dit kapitaal te vestigen.†)

Deze „volkerenbond” zal dus door haar heerschappij over de geheele wereld de machtigste wapen tegen de proletarische revolutie in handen hebben. Deze „vrede” consolideert de „zege” van de machtigste vijanden van het proletariaat.

Het is de taak van het proletariaat, met alle macht tegen dezen „vrede” op te komen. Tegen den vrede van Versailles de proletarische revolutie! Tegen den „volkerenbond” de dictatuur van het wereldproletariaat.

Hoe groot dit gevaar is, n.l. dat het proletariaat der geallieerde landen zich van den revolutionairen strijd zal laten afhouden, blijkt wel uit deze „vrede” zelf. Immers, hadden de proletariërs van de geallieerde landen hun taak begrepen, dan hadden zij dezen „vrede”, die een zoo groot gevaar is voor de revolutie, niet tot stand laten komen; dan hadden zij zelf de macht in handen moeten nemen, — dan had het proletariaat den vrede moeten dicteeren. Door de schuld van dezen oorlog te schuiven op het nu machteloze Duitsland, tracht de Entente dus het proletariaat af te houden van den strijd tegen de op het huidige moment machtigsten vijand van de proletarische revolutie: het Entente-kapitaal, dat de gansche wereld, alle groote en kleine staten, thans onder haar macht gebracht heeft.

Alle kapitalistische regeringen zijn thans nog slechts vazallen van de Entente-machten, zij zijn in werkelijkheid nog slechts de knechten van de Entente. Tegen deze groote contrarevolutionaire macht moet dus in de eerste plaats de strijd van het wereldproletariaat gericht worden.

Het is het tegenovergestelde van revolutionair, om, — zooals h.v. „De Tribune” doet, de voorstelling te willen vestigen alsof de Duitse regering voor de proletarische revolutie de gevaarlijkste vijand is en dus het hevigst moet worden aangevallen; neen, Duitsland is op dit moment geen zelfstandige imperialistische macht meer in de wereld, de werkelijk groote vijand van het proletariaat is nu de Entente. Het is Don Quichotterie, om op dit moment Duitsland als het grootste gevaar voor de proletarische revolutie voor te stellen.

Wij willen er ook op wijzen, dat het Entente-kapitaal den strijd tegen de revolutionaire regeringen in Rusland en Hongarije organiseert.

De „vrede”, die de macht van het Entente-kapitaal consolideert, scheidt tevens de voorwaarden voor nog heviger, voor heter georganiseerden strijd van het wereldkapitaal tegen de Raden-republieken in Rusland en Hongarije.

In dit verband wenschen wij uog iets te zeggen over de z.g. blokkade-politiek van het Engelsch-Amerikaansch kapitaal. Deze blokkade-politiek, die door de Geallieerden tijdens den oorlog t. o. v. de Centrale machten is toegepast, wordt door dezen „vrede” als het ware als systeem bevestigd.*)

Deze politiek zal in de toekomst moeten dienen als het machtigste wapen in de handen van de reactionaire Entente-machten tegen de proletarische revolutie. Dit wapen wordt reeds nu aangewend tegen de Russische en Hongaarsche republieken en is gevaarlijker voor het voortbestaan van de proletarische regeringen dan gewapende aanvallen.

Het zal in de toekomst worden aangewend tegen de proletarische revolutionaire beweging op het Europeesche continent.

De „vrede” luidt dus een nieuw tijdperk in van het kapitalisme en bepaalt de nieuwe vormen, waarin het kapitalisme na den oorlog zal optreden. Door dezen „vrede” wordt de „volkerenbond” als bond tegen de revolutie mogelijk gemaakt, een volkerenbond, die niets anders is dan een instrument in handen van het Engelsch-Amerikaansch kapitaal, om de wereldheerschappij van dit kapitaal te vestigen.†)

Deze „volkerenbond” zal dus door haar heerschappij over de geheele wereld de machtigste wapen tegen de proletarische revolutie in handen hebben. Deze „vrede” consolideert de „zege” van de machtigste vijanden van het proletariaat.

Het is de taak van het proletariaat, met alle macht tegen dezen „vrede” op te komen. Tegen den vrede van Versailles de proletarische revolutie! Tegen den „volkerenbond” de dictatuur van het wereldproletariaat.

Hoe groot dit gevaar is, n.l. dat het proletariaat der geallieerde landen zich van den revolutionairen strijd zal laten afhouden, blijkt wel uit deze „vrede” zelf. Immers, hadden de proletariërs van de geallieerde landen hun taak begrepen, dan hadden zij dezen „vrede”, die een zoo groot gevaar is voor de revolutie, niet tot stand laten komen; dan hadden zij zelf de macht in handen moeten nemen, — dan had het proletariaat den vrede moeten dicteeren. Door de schuld van dezen oorlog te schuiven op het nu machteloze Duitsland, tracht de Entente dus het proletariaat af te houden van den strijd tegen de op het huidige moment machtigsten vijand van de proletarische revolutie: het Entente-kapitaal, dat de gansche wereld, alle groote en kleine staten, thans onder haar macht gebracht heeft.

Alle kapitalistische regeringen zijn thans nog slechts vazallen van de Entente-machten, zij zijn in werkelijkheid nog slechts de knechten van de Entente. Tegen deze groote contrarevolutionaire macht moet dus in de eerste plaats de strijd van het wereldproletariaat gericht worden.

Het is het tegenovergestelde van revolutionair, om, — zooals h.v. „De Tribune” doet, de voorstelling te willen vestigen alsof de Duitse regering voor de proletarische revolutie de gevaarlijkste vijand is en dus het hevigst moet worden aangevallen; neen, Duitsland is op dit moment geen zelfstandige imperialistische macht meer in de wereld, de werkelijk groote vijand van het proletariaat is nu de Entente. Het is Don Quichotterie, om op dit moment Duitsland als het grootste gevaar voor de proletarische revolutie voor te stellen.

Wij willen er ook op wijzen, dat het Entente-kapitaal den strijd tegen de revolutionaire regeringen in Rusland en Hongarije organiseert.

De uitvoer van den heer Von Hohenzollern naar Londen.

De heer de Roode, de hoofdredacteur van „Het Volk”, die zoo mooi kan preeken tegen het geweld der Bolschewiki, wat dient om de contra-revolutie in Rusland en daarbuiten het hoofd te bieden, die echter zwijgt als een ... mof tegen de bende van Noske, de bandieten die Rosa Luxemburg en Liebknecht hebben omgebracht, heeft een middel uitgedacht om de Duitse revolutie te redden. De brave man schrijft in het nummer van 10 Juli over: „De Keizer”. Na veel kronkelingen en gedraai kladt hij: „Dit neemt echter niet weg, dat de aanwezigheid van den Keizer in Nederland een gevaar is voor de rust van Europa. Even mogelijk als pogingen tot herstel van de dynastie, even onmogelijk is de duurzaamheid van welk herstel.”

„Het herstel van de dynastie zou oorlog betekenen naar allen kant: burgeroorlog en volkerenoorlog.”

De lalfek hitst dus allereerst tegen een vijand die overwonnen is. Die andere Keizers, die luisteren naar den naam van Wilson, Clemenceau en Lloyd George, die een nieuwen wereldoorlog zeker hebben gemaakt door de vredesvoorwaarden, (als het proletariaat de revolutie niet kan doorzetten) de werkelijke monarchen, daartegen zegt het fraaie blad niets, De verdeling van Europa en het naburige

oosten heeft reeds tot burgeroorlog geleid, meneer de Roode. Kijk eens hier wat er geschreven staat in de N. R. van de hand van den Balkancorrespondent:

„Ingeval de Levant verdeeld en ingedeeld wordt als de geallieerden van plan schijnen, m.a.w. in flagranten strijd met het zelfbeschikkingsrecht der Volkeren, dan zullen overal haarden van verzet — eerst lijdelijk daarna meer openlijk en rechtstreeks worden geschapen, welke Europa in voortdurende onrust zullen houden. Want de Balkanvolkeren zijn over 't algemeen nog even strijdlustig en strijdvaardig als weleer om op te treden voor de verwezenlijking der stelling: het Balkanschiereiland voor de Balkanvolkeren en de Levant voor de Levantijnen, en de verdeling van het Balkanschiereiland en de Levant onder de inheemsche volken op de ethnografischen grondslag.”

De geassocieerden zien dit ook wel in. Hun vertegenwoordigers in de Levant erkennen het; zij het ook nog niet openlijk. Maar hun onderlinge naijver is oorzaak, dat ze — behalve Amerika — allen een stuk van Turkije willen hebben. (wij spatieeren.)

Daarbij wil geen der geallieerden, dat de volken in de Levant en met name op het Balkanschiereiland zich onderling verstaan of aaneensluiten om zich te verzetten tegen inmenging.” (wij spatieeren.)

Hiermee zijn de populaire leugens van een blad als „Het Volk”, even zeer verspreid als de pest, weerlegd.

„Hiermee zijn de populaire leugens van een blad als „Het Volk”, even zeer verspreid als de pest, weerlegd.

„Hiermee zijn de populaire leugens van een blad als „Het Volk”, even zeer verspreid als de pest, weerlegd.

„Hiermee zijn de populaire leugens van een blad als „Het Volk”, even zeer verspreid als de pest, weerlegd.

„Hiermee zijn de populaire leugens van een blad als „Het Volk”, even zeer verspreid als de pest, weerlegd.

„Hiermee zijn de populaire leugens van een blad als „Het Volk”, even zeer verspreid als de pest, weerlegd.

„Hiermee zijn de populaire leugens van een blad als „Het Volk”, even zeer verspreid als de pest, weerlegd.

„Hiermee zijn de populaire leugens van een blad als „Het Volk”, even zeer verspreid als de pest, weerlegd.

„Hiermee zijn de populaire leugens van een blad als „Het Volk”, even zeer verspreid als de pest, weerlegd.

„Hiermee zijn de populaire leugens van een blad als „Het Volk”, even zeer verspreid als de pest, weerlegd.

„Hiermee zijn de populaire leugens van een blad als „Het Volk”, even zeer verspreid als de pest, weerlegd.

„Hiermee zijn de populaire leugens van een blad als „Het Volk”, even zeer verspreid als de pest, weerlegd.

in de Kamer is gezegd over den Keizer van voorheen.

Onze instemming heeft dit niet gehad. Wij vonden het nog al dubbelzinnig. Behalve dan dat zij gezegd hebben: De Keizer had men niet moeten toelaten. Dit was o.i. juist. Aangezien men revolutionairen ook niet in ons land binnenlaat.

Maar klassestaat als Nederland is, meet de regering met twee maten.

Hoe dit ook zij, wij verlangen van de Communistische kamerleden dat zij door gebruikmaking van het vragenrecht of van interpellatie de Regeering aan den tand voelen. Ook moeten wij er op staan, dat een blad als „De Tribune” niet zwijgt over deze kwestie. Want dit is ook een politiek en wel een zeer listige.

Het kan nog anders komen, maar buitengewoon veel vertrouwen boezemt ons het zwijgen van „De Tribune” en van dezelve personen, die en de redactie uitmaken van de krant en lid der Kamer zijn, niet in. Wij willen weten, wij eischen klaarheid.

Willen Wijnkoop en van Ravesteijn evenals „Het Volk”, Von Hohenzollern uitleveren aan de geassocieerden?

Het Congres van de C. P.

Het Groninger congres van de C. P. vertoonde ons het beeld van een partij, waarin de kritiek op alle mogelijke manieren door de leiding is gesmoord.

Terwijl de leiding van de Partij en de Redactie van „De Tribune” een politiek voeren, waarmede een betrekkelijk groot deel der partijgenooten, althans in Amsterdam het absoluut oneens is, kwam op dit congres van deze oppositie zoo goed als niets tot uiting. Trouwens als wij bedenken, dat voor een der belangrijkste punten van de agenda, n.l. de leiding van de Tribune-redactie, ieder spreker slechts 5 minuten kreeg om de leiding van de krant gedurende een half jaar te bespreken, dan begrijpt men wel, dat op deze wijze de kritiek gesmoord is. Als er één proletarische organisatie is, waarin de leiding absoluut in handen heeft, dan is het wel in de zich revolutionair noemende C. P.

Echter wordt door de meerderheid in de afdelingen wel gezorgd, dat de oppositie niet op het congres tot uiting kan komen, de candidaten van de oppositie worden zorgvuldig geweerd. Er heerscht in deze partij de doodende democratie van de helft plus een. Het besef dat de proletarische democratie juist eischt dat ook de minderheid hare meeningen naar voren kan brengen, ontbreekt in de C.P. geheel. Welke nadeelige gevolgen deze uitsluitingsmethode heeft voor de partij, is op dit congres weer duidelijk gebleken.

In eene beschouwing van v. R. in „De Tribune” lezen wij, dat op het congres twee „hoogtepunten” waren, n.l. de resolutie van het P. B. over de Radenkwestie, en de openingsrede van den voorzitter. De discussie over de leidende organen die voor het overige het congres bezig hielden, beantwoorde niet geheel aan deze twee hoogtepunten.

Kritiek, die iets om het lijf had, werd niet gehoord.”

Aldus zegt v. R. in zijn artikel over het congres in De Tribune van 2 Juli j.l. Hier hebben wij dus het oordeel van v. R. over de besprekingen van dit congres. De opmerkingen van uit de partij zelf, waren niets waard. Alleen dat, wat van de leiding kwam, had nog eenige betekenis. Als wij dan nog bedenken, dat de resolutie van het P. B. over het raden-systeem zonder discussie werd aangenomen, omdat er geen tijd was, dan zien wij, dat van wezenlijke activiteit en van initiatief bij het congres geen sprake was. Wat de leiding doet, is welgedaan, is de meening van dit congres. In deze houding schuilt groot gevaar; de leiders alleen geven op deze wijze aan, wat zal gebeuren, de partij

heeft te volgen. Inderdaad eene fraaie houding in een tijd dat wij het gevaar van den overheerschen invloed van eenige leiders op de beweging overal voor oogen zien.

Polen en de Wereldrevolutie.

De resolutie over den Volkerenbond, (behalve de amendementen van het Partijbestuur der C. P. die de motie principieel ontwrichtten en verwateren) aangenomen door het congres, is oorspronkelijk in Amsterdam ingediend, door een van onze engere geestverwanten. Deze resolutie bevat o.m. deze zinsnede: „zij (de geassocieerden) gebruiken Polen als stootkussen om de revolutie te stuiten, teneinde Rusland en Duitsland niet tot één revolutionaire eenheid te doen worden.”

Over Polen bestaat een rijk materiaal. Ieder lezer begrijpt dat in het bestek van een klein blad, de historische ontwikkeling van de Poolse kwestie niet kan worden uitgeput, maar slechts even kan worden aangeraakt.

Als wij over Polen een kort opstel schrijven, dan verstaan wij in de eerste plaats onder Polen, congres Polen, zooals het is geschapen door het Weener congres van 1815, m.a.w. Polen zooals het was voor den oorlog. Dus niet Polen dat bij Oostenrijk behoorde of bij Duitsland was gevoegd, maar Russisch Polen.

De eerste kwestie is deze, hoe stonden Marx en Engels tegenover Polen? Zonder daar veel over uit te wijden kunnen wij daarop een diepen blik krijgen als wij onze groote voorganger Mehring citeeren, zooals hij deze zaak heeft samengevat in de voorbeeldige levensbeschrijving van Marx. Hij schreef: „Slechts zoolang als aan een revolutie in Rusland nog niet kon worden gedacht, bood het herstel van Polen de enige mogelijkheid om den invloed van den Czaar op de Europeesche beschaving in te perken. Vanzelf sprekend z. Marx daarom in de gruwelijke onderdrukking van den Poolischen opstand en het gelijkijdige voordringen van Czaristische despotisme in de Kaukasus de meest gewichtige gebeurtenissen sinds het jaar 1815.” (pag. 347 v. Mehrings levensbeschrijving van Marx.)

Slechts zoolang aan een revolutie in Rusland nog niet kon worden gedacht was Marx voor het herstel van Polen, dus voor de bijeenvoeging van alle Poolische gebieden tot één Poolischen staat.

Sinds dien heeft Rusland in 1905 een revolutie doorgemaakt en staat thans aan de spits van de proletarische wereldrevolutie. De redenen die Marx dus gehad heeft om voor het herstel van Polen te zijn, zijn vervallen. De historische omstandigheden zijn veranderd en dus het standpunt van Marx heeft geen zin meer.

Dit te constateeren is niet van alle belang ontbloot, zelfs niet in een land als het onze, waar de arbeiders zeer weinig of niets met de Poolse kwestie hadden uit te staan. Wel te verstaan omdat de arbeiders in Holland slechts zeer gering in de internationale politiek thuis zijn; de Poolse kwesties behoort wel degelijk binnen den gezichtskring van de arbeiders te liggen. Want ook met deze kwestie werd gewenzeld door de leiders in Holland. Was het niet Mr. Troelstra, die gedurende den oorlog, zijn serviele houding tegenover het imperialisme verdedigde, met de opmerking, dat de oude Internationale voor Polen opkwam, en dus zijn houding om voor de Hollandse natie op te komen, volkomen klopte met het standpunt der eerste Internationale van Marx?

Men ziet direct uit Mehring's samenvatting van Marx's standpunt in de Poolse kwestie, hoe „ernstig” Troelstra zulke zaken bestudeerd heeft en hoe hij uit Marx valsche munt slaat voor het door hem ingenomen imperialistisch standpunt.

Dit standpunt van Marx werd niet ingenomen

De Roode Vaan

Onafhankelijk Orgaan voor Kommunistische Politiek

Redactieadres: B. LUTERAAN
Oostenburgermiddenstraat 59, A'dam

le Jaargang No. 2
September 1919

Dit blad verschijnt eens per maand
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling f. 0,50
per half jaar. Advertentiën 10,15 per regel.
Administratie: Lijnbaansgracht 297, A'dam

De Hongaarsche Radenrepubliek en de Internationale reactie.

De val van de Radenregering in Hongarije is voor het strijdende proletariaat wel een van de belangrijkste gebeurtenissen op internationaal gebied welke den laatsten tijd hebben plaats gevonden. Zij is vooral daarom zoo belangrijk, omdat zich in haar afspiegeld de rol, die de tegenwoordige leiders van het wereldkapitaal, de Entente machten, in het huidige tijdperk vervullen.

Voor hen, die de gebeurtenissen van den laatsten tijd in Hongarije gevolgd hebben, is het duidelijk dat de val van de Radenrepubliek niet in de eerste plaats te wijten is aan de binnenlandsche verhoudingen; maar dat de oorzaken van dien val voornamelijk gezocht moeten worden in de internationale machtsverhoudingen.

Een van de factoren, die de val van de Hongaarsche Radenrepubliek veroorzaakte, is de uithongeringpolitiek welke door de geallieerde mogendheden wordt toegepast.

In ons artikel over den vrede wezen wij reeds op het feit dat de Entente-machten in hun kwaliteit van wereldbeheerschers de blokkade-politiek tot een „rechtmatig middel“ verklaard hebben, en haar dus als systeem hebben ingevoerd.

In den val van den Raden republiek demostreert zich de geweldige kracht van dit wapen in de handen van de reactionaire machthebbers.

De Entente maakt thans van het gedurende den oorlog met zooveel succes door haar aangewend middel, de uithongering, gebruik om de proletarisch revolutie in haar doo-denden greep te verstikken.

Reeds tijdens den oorlog hebben wij op dit

reactionaire karakter van de blokkade-politiek gewezen.

De uithongeringsoorlog werd dan ook door de geallieerden in zijn volle scherpte tegen de Hongaarsche Radenrepubliek aangewend.

Het Hongaarsche proletariaat moest door middel van de hongerweepeer weer teruggebracht worden tot de oude ellende en slavernij. Voor zoover binnenlandsche beroeringen er toe hebben bijgedragen, dat de Radenregering ten val werd gebracht, kunnen wij dit ook voor een zeer groot deel toeschrijven aan den uithongeringsoorlog.

Het is opmerkelijk dat de „Tribune“ die steeds zoo scherp mogelijk den Duitschen duikbootoorlog heeft aangevallen, nooit tegen de voor de proletarische revolutie zoo gevaarlijke blokkade is opgetreden.

Het gebrek aan levensmiddelen grondstoffen enz. maakte het de Radenregering onmogelijk de vele diepgaande hervormingen door te voeren op een wijze dat zij werkelijk tot een zegen voor het arbeidende volk werden.

Het Hongaarsche proletariaat, dat gedurende den oorlog zooveel fysieke en morele ellende geleden heeft, verwachtte van de nieuwe regeering, die immers een door het proletariaat zelf benoemde regeering was, wezenlijke leniging van zijne ellende, maar ondanks alle schitterende hervormingen, die door de Radenregering zijn doorgevoerd, kon zij het arbeidende volk niet geven, waaraan het in de eerste plaats behoefte had; goed voedsel en goede kleeding.

De honger maakte de massa's radeloos, het werkelijke inzicht in de oorzaken van den levensmiddelen nood ontbrak grotendeels; daarom ging het proletariaat het oor leenen aan de demagogische praatjes en beloften van de Entente-agenten.

Het vertrouwen in de klassemacht van het proletariaat verdween, hierdoor werd de positie van de Radenregering zeer geschokt.

Evenals gedurende den oorlog de uithongering het machtigste wapen in den strijd

tegen den tegenstander is geweest, is zij het ook in strijd tegen de proletarische revolutie. Het militair geweld, de interventie, welke de directe oorzaak van den val van de Radenregering is geweest, werd dan ook door de blokkade versterkt.

Naast den uithongeringsoorlog hebben de geallieerden regeeringen tal van andere middelen toegepast om de Radenregering neer te slaan.

Diplomaten en officieren van de Entente zoowel als de Hongaarsche reactionairen trachten met alle middelen een reactionair leger op de been te brengen.

Vooraf in Boekarest, de Roemeensche hoofdstad, werd door de Ententeknechten in dien geest gewerkt; het gelukte dan ook het Roemeensche leger, dat vooraf van revolteerende elementen „gezuiverd“ schijnt te zijn, tegen Hongarije in het veld te voeren.

De groote Ententemachten gebruikte dus Roemenie om de Radenregering neer te slaan.

Roemenie zelf echter had eigen bedoelingen met den aanval tegen Hongarije, bedoelde voor een deel blijken in te gaan tegen de belangen van de Entente.

De reden, waarom Roemenie den strijd aanhield, was voornamelijk het verlangen om het eigen gebied ten koste van Hongarije uit te breiden, dus tot een grooter Roemeensche rijk te komen.

Wanneer wij het optreden van Roemenie bespreken moeten wij vooral wijzen op een zeer belangrijke zaak, die buitengewoon nadeelige gevolgen voor de Radenregering gehad heeft en indirect een van de belangrijkste oorzaken van haar val geworden is, n. l. de bezetting van zeer vruchtbare gebieden, door de tegen Hongarije optrekkende troepen; ook hier was het weer Roemenie dat de belangrijkste gebieden bezet hield.

Deze bezetting belette de Radenregering de groote voorraden graan, enz. die deze gebieden opleverden, in haar bezit te krij-

door de revolutionaire sociaal democratie in Polen. Dezen kwamen niet op voor een Poolischen staat. Zij stredden met de Russische arbeiders voor de revolutie, in het Russische staatsverband. De leidster van deze partij was niemand minder dan onze vermaarde Rosa Luxemburg, Radek een leider uit de latere jaren van de arbeiders in Warschau nam evenmin het thans verouderde standpunt van Marx in.

Slechts de P. P. S. een nationalistisch socialistische partij neemt dit standpunt in. Thans staan deze leden met een „generaal“ als Pilsodskie, volkomen aan den kant van het nieuwe Polen, in het leven geroepen door de geassocieerden.

De sociaal patriotten regeeren mee met de Poolische landjonkers, met de Poolische bourgeoisie en strijden tegen de Russische revolutie, tegen de Oekraïne, tegen Duitschland, het zijn knechten der Entente, verraders en contra-revolutionairen.

Wat de Poolische bourgeoisie aangaat die in Rusisch Polen een enorme industrie heeft in het leven geroepen, deze bourgeoisie vond voornamelijk zijn afzetgebied in Rusland.

Zij stredden wat het gros van deze bourgeois betreft, nimmer voor een zelfstandig Polen. Niets brandmerkt deze serviele bende zoover als het feit, dat zij in 1905 gedurende de revolutie in staat waren geweest zich tegen den Czaar en zijn beulen gewapenderhand te verzetten tegen de Russificatie van congress-Polen met alles wat daartoe behoort, onderdrukking van den godsdienst, van de Poolische taal etc.

Geen hand hebben zij uitgestoken. De Poolische bourgeoisie was knecht van den Czaar aanbinder van den knoet, steunpilaar van de zwarte honderd.

Boven het nationale, boven de taal van het land, boven het Poolische onderwijs, boven den godsdienst, boven het nationale en het bijzondere van het Poolische leven, stond de brandkast, het Russische goud. De Poolische bourgeoisie met de heerschers van Rusland trokken één lijn tegen de revolutionaire proletariërs van Rusland en Polen.

Dezelfde houding namen zij aan gedurende den wereldoorlog, die thans een pauze houdt in den vorm van den vrede van Versailles. Eerst verwachte de Poolische bourgeoisie zijn bevrijding van de overwinning der Centrale mogendheden, en zochten bescherming en steun bij de voorwaarts rukkende legers van Duitschland en Oostenrijk, die in den opmarsch tegen Rusland, Polen hadden veroverd.

Polen was door het Rusland van den Czaar, met het geld van Frankrijk en Engeland, gemaakt tot een vesting tegen Duitschland en diende als uitgangspunt van den Russischen inval in Duitschland.

Nadat de Poolische bourgeois eerst knechten van den Czaar waren geweest, werden zij onder de Deutsche en Oostenrijksche bezetting van Polen, lakeien van het Deutsche imperialisme.

Toen door de inwendige beroeringen in Duitschland en door de hongerblokkade der Entente en het ingrijpen van de Amerikaansche geldwolven en trustmagnaten, het militaire front der Duitschers in het Westen ineenstortte, veranderde de Polen, de bourgeois, de adel, die altijd, ook in verleden, hun eigen volk hebben verraden, uitgeleverd en verkocht, weer, en werden de beulen en hoera-patriotten van Lloyd George, van Wilson en van den smeris van het Fransche finantie kapitaal, Clemenceau.

Aldus is Polen bevrijd, zoo is Polen eindelijk door zijn heerschende klassen wederom werktuig van vreemde machten, van de Parijsche, van de Londensche Beurs, van Wallstreet. Leve de zelfstandigheid van Polen, waar de Entente financiers de baas zijn.

Leve de vrijheid van Polen, waar de Joden worden geslacht, ofschoon de Entente in Palestina een staat voor de Joden heeft laten ontstaan om hen te bevrijden, terwijl in het Polen

der Entente de Jodenmoord meer in gebruik is, dan ze in Rusland was onder den Czaar. Ja, zoo is de Poolische heerschende klasse, de volkerenbevrijders, in Polen vermoordt men de Joden en in Palestina bevrijdt men ze.

De linkerhand der Entente in Palestina mag niet weten wat de rechterhand in Polen doet. De veldheer Foch heeft bepaald in de wapenstilstandsvoorwaarden, dat Poolische troepen door Duitschland moesten worden vervoerd. Deze troepen, onder bevel van von Haller, die in soldij staan der Entente, dit waren de troepen die zouden vechten en inderdaad vechten tegen de Russische Radenrepubliek.

Dit waren de soldaten der contra-revolutie. Het zelfstandige Polen, het bevrijde, het herstelde Polen, wat dient om Duitschland in toom te houden, om Duitschland te verzwakken, dat de troepen heeft die eens tegen de Deutsche Radenrepubliek zullen oprukken, zooals ze thans marcheeren tegen de Bolschewiki. Troepen die onder Fransch militair commando staan, dit Polen is een nest der contra-revolutie, een centrum van de wereldsamenzwering tegen de sociale revolutie, en bufferstaat, die de eenheid van het Russische en Deutsche proletariaat met het meest geraffineerde geweld moet verhinderen, op bevel, op aanstoken, met het geld der geallieerde wereldplunderaars, de doods vijanden der wereldrevolutie. Het is de eerste taak der Poolische communisten dit Polen omver te werpen. De troepen van Generaal von Haller vervullen dezelfde rol in Polen als de vrijwilligers van Noske in Duitschland. Dit heeft het „revolutionaire“ blad, De Tribune, nog niet gezegd. Het is bekend dat de redactie van dit blad, alleen liet op Duitschland. Wij spreken niet van de medewerkers voor zoover die zich leenen om te schrijven in De Tribune. Deze medewerkers zijn onverantwoordelijk. De redacteuren zijn verantwoordelijk.

Dit brengt ons vanzelf tot het slot. Want nu stellen wij de vraag: hoe staan v. Ravesteijn en Wijnkoop tegenover Polen? Het antwoord op deze vraag is zeer eenvoudig als men in het oog houdt het uitgangspunt van deze leiders. Dit uitgangspunt was een overwinning der Entente, een nederlaag van Duitschland is goed voor het proletariaat der geheele wereld. Tusschen haakjes, dit was ook het standpunt, en is nog het standpunt van de Engelsche, Fransche en Russische sociaal-patriotten. Een ander standpunt nemen van Ravesteijn en Wijnkoop ook thans niet in. Het is daarom dat zij, de „revolutionairen“ zoo meesterlijk zwijgen over de vredesvoorwaarden, want zij zijn het met deze vredesvoorwaarden eens. Komt men over den hand, dan komt men ook over den staart.

Als men de overwinning van het ene imperialisme over het andere wil, en zoo vrij is zich dan nog voor revolutionair uit te geven, zooals Wijnkoop en van Ravesteijn doen, dan moet men de gevolgen van de Entente-overwinning, van de nederlaag van Duitschland op den koop toe er bij nemen, d.w.z. de vredesvoorwaarden en de regeling der Entente die zij in Europa gemaakt heeft, en uit de vredesvoorwaarden organisch voortvloeien.

Onder deze regeling der Entente behoort ook het herstel van Polen. Dit is de waarheid over het standpunt van Ravesteijn en Wijnkoop omtrent de vredesvoorwaarden en al het andere is leugen, die men tracht te bemantelen door alleen en uitsluitend Duitschland aan te vallen, en Noske de schuld te geven van de vredesvoorwaarden. Maar wij blijven bij Polen als begrepen in de verdeling van Europa door de geallieerden. Dit zijn de details.

Zoo bekend is houden v. Ravesteijn en Wijnkoop ontzettend van details en niet van algemeenheden.

Nu was het in den loop van den tijd voorgekomen, dat Wijnkoop sprak in een cursusvergadering van de Afdeling Amsterdam. Het

onderwerp van den spreker was: De Russische en Deutsche revolutie. Dit was eigenlijk meer een speech tegen de oppositie.

Toen sprak Wijnkoop ook over de Poolische kwestie, niet terloops, maar vrij uitvoerig. De schrijver van deze beminnelijke regelen trad uitvoerig op een volgenden avond met den inleider in debat en is nog steeds in het onwaardebaar bezit van de aantekeningen en kent nauwkeurig de uitlatingen van den inleider, die hij ook besprak.

Wat zei Wijnkoop toen bij die gelegenheid van Polen? Men raadt het niet. De meeste scherpzinnige lezer kan het niet gissen. Hij, Wijnkoop, zei: „Duitschland is nog steeds een imperialistische staat, hij wil Polen behouden, terwijl Marx voor de bevrijding, van een zelfstandig Polen was.“

Wij treden niet in herhaling, ons antwoord op deze bewering is te vinden in dat deel van dit artikel waar Troelstra beantwoordt wordt. In het voorbijgaan, kan men hieruit zien wat het gehalte is van de redevoeringen van Wijnkoop.

Thans komen wij aan den drogen diplomaat van Ravesteijn, volgens de schriftgeleerden en letterknechten zou hij niemand anders doen dan „feiten constatareeren.“ Tegen domheid streeden de goden zelfs vergeefs. Welnu details. In de Tribune schreef de gladder vogel zoo droog weg iets over den vrede, of vredesvoorwaarden, zoo men wil.

Hij schreef zoo, niet afkeurend, niet goedkeurend, het was het systeem ook toegepast bij de beschrijving van het offensief van Kerensky. Want nietwaar, van Ravesteijn is historicus. Hij „constateerde feiten“. Hij zei in zijn blad, dat „naar de zelfstandigheid van Polen steeds alle democraten hadden gestreefd“. Dit zei hij in een artikel waarin den vrede der geallieerden of vredesvoorwaarden werden besproken.

Hoe komt deze „constateering van feiten“ omtrent Polen juist terecht in een artikel van zulk een onderwerp als de geallieerde vrede? Toeval? Van Ravesteijn weet zeker iets van de regeling van Polen zooals die is getroffen door de geallieerden.

Dus wou hij maar zeer voorzichtig zeggen, (alias „feiten constatareeren“) de regeling van Polen door de geallieerden, is in overeenstemming met het streven van alle democraten.

Dus thans onder deze historische omstandigheden doen de geallieerden een goed, democratisch werk.

Wijnkoop en van Ravesteijn staan dus als gezwoeren kameraden omtrent Polen op hetzelfde standpunt.

Wij herhalen niet, maar op grond van hetgeen in het kort door ons is aangevoerd in het eerste deel van dit artikel, brandmerken wij het standpunt van deze twee leiders inzake Polen als contra-revolutionair.

*) Wijnkoop zegt in zijn brochure, waarin de rede die wij hebben aangehaald, niet zoo zuinig is verbeterd, over Polen: „Dan het optreden tegen Polen. Marx die toch waarschijnlijk ook iets wist van de Poolische kwestie heeft het altijd gezegd: Geen vrij Duitschland zonder een vrij Polen. En bij Polen rekende hij ook Posen.“

Zoo komt de imperialistische geest thans tot uiting. Ook de Polen worden door dezen imperialistischen geest bedreigd.“

Deze correctie der rede is volstrekt niet beter, dan hetgeen wij hebben aangehaald uit de speech. Ook niet door wat Wijnkoop er nu nog heeft ingelascht over de Koloniën, in volgende zinsneden; dit heeft niets te doen met Polen. Een vrij Polen is onder het imperialisme niet mogelijk.

Werft lezers op dit blad.